

EEN WELKOME GAST.

Wij ontvingen van Mevr. P. G. Hoorweg—Geill te Middelburg, Mevr. Tutein—Nolthenius te Delft en van den Heer H. C. Schamhardt te Amsterdam eenige mooie exemplaren van de allerinteressantste pothoofdplant *Solanum rostratum*, de Gesnavelde Nachtschade. Ze waren gevonden aan de Meelfabriek te Middelburg, nog op een andere plaats bij die stad, aan het Ver-verschingskanaal te 's Gravenhage en op een moer-rassig landje behorende bij de werf aan het eind van de Conradstraat te Amsterdam.

De Heer Kok—Ankersmit, onze vraagbaak voor zeldzame planten, deelde ons nog mee, dat deze Nachtschade in 1896 bij Bennekom in groot aantal in een verlaten kippenloop is opgeslagen en dat de plant eigenlijk afkomstig is uit Amerika, waar hij o. a. in de staat Jowah zeer algemeen als onkruid voorkomt. Ook in Rusland en Duitsland heeft hij zich vertoond.

Wat aan de plant 't eerst opvalt, is zijn buitengewone stekeligheid. De stengels, de zijtakken, de bladeren, de bloemstelen en kelken en de vruchten zijn dicht bezet met rechte, stijve scherpe stekels, die 't bijna onmogelijk maken, de plant aan te pakken. Een distel is er niets bij.

Tusschen die stekels zitten weer fraaie stervormige haren. Zodoende is onze prairieplant beschermd tegen vraat en verdroging. Dit is op zichzelf al aardig genoeg, maar er is nog meer.

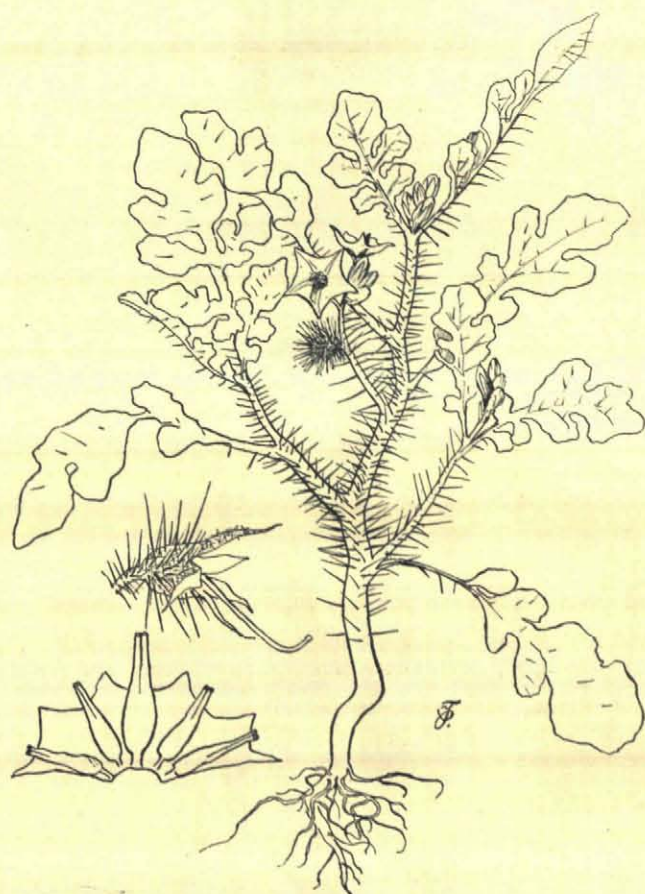
De fraaie gele bloemen, die op 't eerste gezicht veel lijken op die van de Tomaat, zijn beslist eenig van inrichting. De geheele Europeesche Flora kent er geen tweede voorbeeld van.

Al dadelijk valt het op, dat er onder de vijf meeldraden één is, die ver uitsteekt buiten de andere en ongeveer zoo lang is als de slanke, eenigszins gekromde stijl. Die stijl staat in sommige bloemen schuin naar rechts, in andere naar links, maar altijd bij bloemen van denzelfden tros naar denzelfden kant.

Evenals de meeste *Solanums* heeft ook deze bloem geen honig, maar lokt de insecten door stuifmeel, en wel door het stuifmeel van de vier korte meeldraden, die wijder top-openingen hebben dan de groote meeldraad en er over 't algemeen ook veel meer veelbelovend uitzien. De insecten — bijen of groote vliegen — gaan dus op die kleine meeldraden af en raken dan met de eene zijde van hun lichaam den stempel aan en met de andere de groote meeldraad die hun uit zijn top-poriën een weinig stuifmeel aansmeert.

Blijft dit insect nu bloemen uit dezelfde tros bezoeken, dan komt de eene zij van zijn lichaam vol met stuifmeel, terwijl de andere leeg blijft. Zoodra hij nu echter een bloem bezoekt waar de stijl en de lange meeldraad juist andersom staan, bewerkt hij met zijn meeligen kant bestuiving en zijn andere flank wordt dan weer voorzien van stuifmeel, dat hij bij bloemen met een anderen stijlstand kan afgeven.

Op deze manier worden bloemen met linksstandige

stijlen bestoven met stuifmeel afkomstig uit rechtsche stijl-bloemen en omgekeerd.

Zooals ik reeds zei, is dit geval van bestuiving, dat wel wat herinnert aan de ongelijkstijligheid van *Primula's* en *Longenkruid*, absoluut eenig en 't is te hopen dat *Solanum rostratum* zich bij ons zal kunnen handhaven.

Ik zou er dadelijk een dozijn andere pothoofd- en kippevoer-planten voor willen ruilen.

JAC. P. THIJSSSE